

LBRIS

We know
books

Ileana DRINCEANU

POVEȘTI

*pentru adormit copiii
, și trezit oamenii mari*

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ

București
2025

© E.D.P. 2025 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii Didactice și Pedagogice, București. Orice preluare, parțială sau integrală, a textului sau a materialului grafic din această lucrare se face numai cu acordul scris al editurii.

© Ileana Drinceanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRINCEANU, ILEANA

Povești pentru adormit copiii și trezit oamenii mari / Ileana Drinceanu. - București : Editura Didactică și Pedagogică, 2025
ISBN 978-606-31-2214-9

821.135.1

Editura didactică și pedagogică s.a.

Str. Spiru Haret nr. 12, sector 1, cod 010176, București
Tel.: 021.315.38.20
e-mail: office@edituradp.ro
www.edituradp.ro

Comenzi pentru această lucrare se primesc:

- * prin poștă, pe adresa editurii
- * prin e-mail: comenzi@edituradp.ro
comercial@edituradp.ro
- * prin telefon: 0742.150.102

Redactor: **Valentina Jercea**

Coperta: **Otilia Elena Borș**

Nr.plan: 6757/2025

Tiparul executat la ANDOR TIPO, București

CUPRINS

Pledoarie pentru animale.....	4-45
Prietenie	46-71
Visătorul.....	72-77
Victoria	78-80
Civilizarea maimuțelor.....	81-91
Umbra junglei	92-98
Neprețuitele castele.....	99-107

Bunicul Sul își dădu jos de pe nas ochelarii și, gânditor, îl întrebă pe boușorul Nor dacă a terminat cartea pe care o studia asiduu de câteva zile. Nor era cu gândul în cu totul altă parte. Tocmai văzuse pe fereastră o vacuță elegantă, care-și etala cu mândrie toaleta în timp ce trăgea alene de lanțul în care era agățată o vrăbiuță, animalul ei de companie. Nor se întreba dacă asta nu contravenea Codului Taurinelor, așa cum fusese el conceput cu un veac în urmă. Acolo scria clar că nicio vietate nu va fi înrobită de taurine, toate vietățile având drepturi egale. Revenindu-și, îi răspunse lui Sul că era la ultimul capitol al cărții. Sul fu mulțumit de răspuns, iată că nepotul său preferat arăta interes pentru învățătură, ceea ce – credea el – îl va ajuta în viață. Deși în ultima vreme era cuprins de îndoieli, amintindu-și că populația menoai, cu toate cărțile în care acumulase înțelepciunea rasei lor, în final dăduse greș. Înțelepciunea nu reprezentase un tezaur din care să se adape generațiile următoare. Își aminti cu claritate de propriul bunic, Lo, care îi istorisise cum îndoiala în privința menoailor își croise drum în sufletul străbunilor și cum s-au separat ei de vechea lume.

‘Totul începuse într-o splendidă zi de primăvară. Vacuțele Cho, Moo și Puu se aflau pe pășune, iar Boa începuse să le istorisească întâmplări de necrezut. Vacuța Moo și buna ei prietenă Puu făcuseră ochii mari de mirare ascultând cele povestite de nou venita în ograda lor, juninca Boa. Cho asculta și el, cu același aer de neîncredere. Cele auzite erau vești incredibile, care aruncau umbre de îndoială asupra comportamentului menoai, deci și a bunilor lor stăpâni, Pitu și Rica.

„A doua zi după ce m-am născut au venit stăpânii și m-au luat de lângă mama spre a mă duce într-un loc necunoscut, probabil la o altă fermă, gândeam eu. Nu am supt decât două zile de la ugerul mamei, dar pot să spun că laptele ei nu se compara cu nimic din ce mi-au dat să mănânc, apoi, oamenii aceia. M-am întrebat de ce m-au luat de acolo și am aflat, mai târziu, că așa procedează oamenii cu vacuțele și tăurașii. Nu lasă nou-născuții lângă mama lor decât câteva zile, spre a se asigura că vor supraviețui, apoi îi separă. Iar mama-vacă suferă atât de mult când își vede vițica sau tăurașul luat de lângă ea, cu nepăsare și brutalitate, și dus undeva, departe, nu se știe unde, undeva unde îl poate aștepta aceeași soartă ca a ei, o viață trăită într-un dreptunghi de 10 metri pătrați. „10 mp?” se mirară Moo și Puu într-un glas. „Dar noi, aici, avem kilometri întregi să hoinărim, să alergăm, să rumeșim, 10 metri pătrați ne ajung doar când ne întindem pe paie, noaptea, ca să dormim.”

„Fericitelor! Duceți o viață frumoasă! Libertate deplină, mâncare gustoasă – numai iarbă și fân – și afecțiune din partea stăpânilor voștri! Acolo, în închisorile pentru vite, e cu totul altfel. Părinții și copiii nu sunt lăsați să trăiască împreună decât câteva zile, după care sunt separați. Rasa noastră e năpăstuită, ținută închisă tot restul vieții. Suratele noastre rar văd lumina soarelui. Sunt captive întreaga lor viață. Mâncare li se dă, e adevărat, însă cel mai des cereale măcinate amestecate cu chimicale, nu iarbă proaspătă și dulce, cum pașteți voi aici.”

„Și vițeei unde sunt duși?”

„Am aflat de la o junincă mai vârstnică că pe juninci le duc în alte închisori, unde le țin pentru a le mulge laptele. Laptele lor îl beau stăpânii lor și alți stăpâni, din alte locuri. Iar pe tăurași, cică, îi omoară și-i mănâncă. Ei nu au viață lungă, săracii.”

„Nu se poate! Tăurașii sunt omorâți? Adică ei nu au dreptul la viață?”

„Nu, fetelor. Stăpânii menoai mănâncă toate animalele de pe pământ. Ei nu se mulțumesc, ca noi, cu iarba și alte plante. Sunt foarte lacomi și cel mai mult le place carnea de animal. Sunt foarte cruzi. Prind animalele sau le vânează, apoi le duc în țarcuri sau închisori și le țin acolo spre a le omorî și mânca atunci când le vine sorocul.”

„Nu știm dacă să te credem. Stăpânii noștri sunt foarte buni cu noi, sunt blânzi, ne mângâie, glăsuiesc cu noi pe limba lor, pe care noi nu o înțelegem, dar știm că sunt vorbe bune, de alint, se vede în ochii lor că ne iubesc”.

„Nu știu nimic despre noii stăpâni, eu îi cunosc doar pe menoaii din cele două închisori pentru vaci în care mi-am petrecut viața până acum. În prima zi, menoaii m-au smuls de lângă mama mea și m-au dus într-o închisoare unde vacile trăiau chinuite, captive, în semiîntuneric, în spații foarte mici, unde nu puteau nici măcar vorbi una cu alta. În a doua închisoare, erau doar juninci tinere, ca și mine, dar trăiam tot în celule mici și nu puteam comunica una cu alta. Ne hrăneau de trei ori pe zi, ne îndestulau, dar ce deosebire față de iarba asta proaspătă pe care o paștem noi acum, aici.”

„Și de ce vă țineau separate de vacile bătrâne?”

„Noi, vacuțele tinere, trebuie să procreăm, să aducem pe lume alte vițici pentru ca neamul menoailor să aibă în permanență hrană: carne și lapte.”

„De lapte nu ne mirăm. Și stăpânii noștri ne mulg în fiecare zi, iar noi suntem bucuroase că le putem da ceva în schimbul grijii pentru noi. Ne lasă să paștem în cele mai bune locuri, ne adăpostesc în staul, la căldură, uneori ne mângâie dragăstos. E firesc să le dăruim și noi ceva ca răsplată pentru bunătatea lor.”

„Ei, nu știu ce să spun. Vom vedea.”

Conversația le fu întreruptă de vițeluşul Aulus, care, spumegând de cât de repede alergase și abia răsuflând, se apropie de ele:

„Am o veste tristă. Stăpânul a hotărît să vândă două vite din cireadă. Are mare nevoie de bani.”

„Cui vrea să vândă? Și pe care dintre noi?” întrebă Moo, pe un ton agitat, în timp ce-și lovea spinarea cu coada, să alunge niște muște obraznice.

„A spus doar că va vinde două vite bătrâne.”

„Bătrâne? Mara și Tara sunt cele mai bătrâne din cireadă, uite-le, pasc pe pajiștea din dreapta noastră, habar n-au ce le așteaptă, săracele!”

„Ar trebui să le avertizăm!”, sugeră vițelul Aulus.

„Știm noi ce e mai bine? Și dacă le spunem, ce-ar putea ele să facă?”

„S-ar putea ascunde în pădure, unde nimeni nu se va duce să le caute.”

„Dar dacă stăpânul le va vinde unui alt stăpân, la fel de bun?”

„Din câte am înțeles eu din conversația lor, viitorul stăpân e un fermier care are un abator și livrează carne în alte țări.”

Cuvintele „abator” și „livreaza” nu erau pe înțelesul vacuțelor. Aulus cel tinerel se pare că le depășea în deșteptăciune și știință, așa că îi cerură să le lămurească.

„Ca să fiu pe înțelesul vostru, abatorul e un loc diavolesc, unde niște menoai-criminali, numiți măcelari, omoară și hăcuiesc animalele neputincioase, apoi le trimit carnea spre a fi mâncată de alți oameni din locuri îndepărtate.”

Moo, Puu, Sul și tânăra junincă rămaseră împietrite de spaimă. Aulus comenta:

„Nu înțeleg de ce oamenii mănâncă atâta carne. De ce nu mănâncă ierburi, ca noi? E așa de simplu.”

Tânăra juninca îi raspunse:

„Lor le place sângele. Le place să vadă sânge și să mănânce carne cu sânge. Și le mai place să vadă toate viețuitoarele la cheremul lor. Așa se simt ei puternici.”

Poo era tot neîncrezătoare:

„Nu, stăpânii noștri nu sunt așa. Alții – poate. Dar nu stăpânii noștri. Stăpânii noștri ne îndrăgesc. Veți vedea.”

„Până vom vedea, haideți să le spunem surorilor noastre să se ascundă. Așa e prudent.”

Legănându-și gânditori cozile, o porniră tuscinci către pajiștea unde Mara și Tara abia se vedeau printre ierburile înalte. Când aflară vestea, ochii cafenii, mari, cu gene blonde, ale celor două uriașe și bătrâne patrupele se îndreptară, triști, spre zarea albăstrie. Erau speriate și debusolate totodată.

Cei cinci nu-și irosiră timpul cu explicații, ci le convinseră, cu multe insistențe, să se refugieze în pădure și să nu răspundă cu nici un chip chemărilor stăpânilor. Cu conștiința liniștită și cu misiunea îndeplinită, Aulus se întoarse să-i țină companie lui Moo. Păscură câteva ore, apoi, toropiți de căldura amiezii, se lăsară într-o rână și începură să rumege. La ora când soarele apunea, stăpânul apărură cu un băț în mână și îi chemă. Moo, Puu și Aulus se ridicară greoi și se îndreptară spre el. Lo se ridicase cu vioiciune de cum îl văzuse pe stăpân și i se alăturase. Dinspre pajiștea din dreapta, apărură doar juncanii. Vitele nu se zăreau. Stăpânul înaintă spre pajiștea încă luminată de soarele înserării. Le strigă: „Mara! Tara! Haideți!” Mai făcu câțiva pași până unde începea pădurea. Nici urmă de Mara și Tara. Le strigă din nou. „Uite-ale naibii creaturi, au simțit ele ceva de s-au ascuns tocmai acum!”

Să se întoarcă spre casă sau să le caute prin pădure? Soarele a apus și toate treburile gospodărești vor fi întârziate din pricina lor. Ar fi trebuit să-l ia cu el pe Azor, câinele le-ar fi adulmecat repede. Se decise să înainteze în pădure. Aici era deja semiîntuneric. Nu se vedea nici urmă de vite, nu se auzea niciun zgomot. „Mara! Tara! Haideți la mine, fetițelor!”

Niciun muget nu-i răspunse. Mai făcu câțiva pași și își încordă auzul. Nimic. Doar foșnetul frunzelor în urma lui. „Nu are rost. Mai

bine mă întorc mâine cu Azor. El le va lua urma, cu siguranță. Nu au ele curaj să iasă din pădure”. Stăpânul se întoarse spre vitele rămase și le mână către casă. Tăcute și îngândurate, ele se lăsau în voia lui. Odată ajunse în staul, fură adăpate și, după ce mâncară tainul de fân de seară, începură să discute.

„Da, surorilor. Stăpânul are intenții rele față de noi. Vrea să vândă toate vitele. Cel căruia ne va vinde este un stăpân care face experimente cu animalele,” continuă Aulus discuția începută pe câmp.

„Experiment? Ce înseamnă cuvântul ăsta?” întrebare într-un glas Moo și Puu. Lo ciulise urechile și el, curios, dar neîndrăznind să se amestece în discuția celor mari.

„Experiment înseamnă un vicleșug prin care din ceva obții altceva. Mi s-a povestit că, de pildă, un stăpân de vaci a încercat să obțină o vacă cu ochi albaștri printr-un experiment.”

„Vacă cu ochi albaștri? Ce nebunie! Ce importanță are culoarea ochilor noștri? Ochii noștri mari, frumoși, blânzi, cafenii, să fie schimbați în albastru? Albastru e cerul pe care-l privim noi în fiecare zi, ne odihnim ochii privindul, cum să fie albaștri ochii noștri?”

„Surori prostuțe, menoaii doresc mereu altceva decât ceea ce este și ceea ce au, stăpânii sunt interesați să câștige cât mai mulți bani din vânzarea noastră. O vacă cu ochi albaștri este ceva rarism, pe o vacă